

Souzeni

Ve světě Arakon se chystá válka, rod Heroesů proti rodu Bostrů. Elfové se tak musí připravit na zbrojení, mezitím co Ninfy lečí a připravují ošetřovny. Nikoho tato situace netěší, především před svátky Souzenství. Bohužel, královna Arakonu Lyssa neustupuje. Novopečený voják, elf Raden se musí dostat do zaběhnutého systému, podaří se mu to? Pokud ne, pomůže mu někdo?

Prolog

Arakon, krásný svět, tedy alespoň do nedávna. Dříve někudy neustále pobíhaly malé bílé lištičky zvané mucgki, elfové se družili s krásnými ninfami a hudba hrála celým městem. Ano, na celý svět zde bylo pouze jedno město obklopeno králostvím. Budovalo se zde celých 1232 let a za tu dobu se na trůnu neustále střídal rod Herosů a Bosterů. Až do nedávna se žilo v míru, a to především kvůli blízcím se oslavám Souzenství. Asi si říkáte, o co k sakru jde. Vy tento svátek znáte pod názvem Vánoce, už vám svítá?

Muckga vždy ninfám vybere toho pravého Elfa, pokud se tak ještě nestalo, oslavují s rodinnou či přáteli. Svátek zde trvá celý týden, slaví i královská rodina.

I přes důležitost a oblíbenost tohoto svátku se zbrojí.

Rod Borsterů v čele s následníkem trůnu Eiranem chce převzít vládu pouze pro svůj rod. Z jiného světa si bez dovolení přivedl Franky a odešel se s nimi připravit do hor, jedná se dlouhoruké. Dříve obývali všechny světy, ale postupně vymírají, nikdo neví jak a proč, Eiran jim slíbil nový domov a lék na chorobu. Opravdu ho dostanou?

Tuto otázku si kladl i Raden, nový voják královny Lyssi. Vysoký bílovlasý elf si nedávno osvojil své schopnosti, a tak musel narukovat. Bílé vlasy měl narostlé sotva pod ramena, svítivě modré oči se rozkukávaly po systému v paláci a nedůvěřivá povaha dostávala těžké rány.

1.

21 dní do svátků Souzenství

Čerstvě nasněžilo, malé děti pobíhaly venku za doprovodu matek a koulovaly se. Kdo už neměl tak dětské oči byli právě přicházející elfové ze cvičení. Mezi nimi se ploužil i Raden. Když procházel okolo dětí musel se na ně alespoň pousmát, ta dětská radost byla kouzelná, tak moc se radovali pouze ze sněhu, z blbého zlatobílého poprašku.

Když si dítě Radenova pohledu všimlo, zamávalo mu. Elf se nad tím musel uculit, moc kamarádů si ve vojsku nestihl najít, alespoň úsměv toho dítěte byl milý.

Jenco se vrátili do paláce, čekala je již královna Lyssa. Černé rovné vlasy ji rozpuštěny viseli podél hubené vysoké postavy, kterou obepínaly rudé šaty podobné barvě její pleti. Bytosti předurčené vládnout vypadají zcela jinak, říká se jim vyšší. Né kvůli jejich výšce, nýbrž kvůli postavení. Od ninfy nebo elfa je rozeznáte bezproblémově, rudá pokožka a černé dlouhé vlasy nejde přehlédnout. Za Lyssou stály čtyři ninfy. Je poznáte možná snadněji, ovšem jsou kouzelnější.. Namodralou pokožku lemují zlaté symboly ve stratém jazyce, spousta z nich nosí zahalené vlasy v šátku. Od určitého věku mají dar léčit, né sebe, ale druhé. Lyssa si odkašlala.

„Nuže? Jak jste pokročili?“ Zvedla bradu důležitě. Všichni elfové sklopili pohled a nechali mluvit nejstaršího.

„Nikdo není zraněn. Dva selhali.“ Vyhrkl nejstarší elf. Lyssa nadzvedla obočí a pootevřela ústa.

„Nechť vystoupí z řady.“ Nadechla se sledujíc seskupení elfů. Raden z hluboka vydechl, pohled zabold do špiček bot a pomalu vystoupil společně s dalším. Lyssa si je ostře přeměřila pohledem, zůstala ovšem vyset na Radenovi.

„Selhal jsi již po páté, nemýlím se?“ Zvedla panovačně hlas Lyssa. Elf pomalinku přikývl.

„Obávám se, že zde tvá cesta končí, vojáku.“ Vydechla chladně. Raden vykulil oči a zvedl pohled ke královně, nasucho polk.

„Královno, prosím, nemám se kam vrátit.“ Vykoktal ze sebe. Snažil se znít alespoň trochu sebejistě, příliš se mu to nedařilo. Radenovi zemřeli rodiče rok zpět, proto byl za střechu nad hlavou vděční. Jedna z ninf se na něj podívala, snad i s lítostí v očích, nevěnoval tomu přílišnou pozornost.

„Jdi.“ Řekla rozhodně Lyssa. Otočila se, až ji vlasy zavlály a odcházela krásnou halou do jiné místnosti. V davu elfů se rozmohlo šuškáání. Raden těžce vydechl a zanádal si. Nejstarší už k němu šel, aby ho odvedl, v tom jedna z ninf dupla, všichni se na ni otočili.

„Nechte ho, vyprovodím ho.“ S těmito slovy se vydala k nim. Jednalo se o tu ninfu, která se předtím na Radena dívala. Nebyla příliš vysoká, hnědé šaty ji visely až na zem, pod zrzavým obočím ji jiskřily dvě hnědá kukadla. Vlasy měla zahalené v šátku. Zlatavé symboly lemovali spánek s čelem až do hřbetu nosu. Když se postavila k elfům, byla o dobrou hlavu nižší, i tak stála s rozhodnutím ve tváři.

„Dobrá tedy.. Jdeme chlapy.“ Zamručel nejstarší. Na jeho pobídku všichni odešli ohlížejíc se za vyhozeným. Raden nechápavě pootevřel ústa, ninfa pouze kývla ke dveřím a její kroky také vedly tím směrem. Ani jeden nepromluvil. Když došli na začátek města ninfa se zastavila.

„Moc mě to mrzí.“ špitla potíšeji. Raden nepatrně kývl.

„Ty opravdu nemáš kam jít?“ Zeptala se už o něco hlasitěji.

„Ne, nemám. Dům po rodičích má sestra a její rodina. Nejsem vítán.“ Zamručel Raden a založil si ruce na prsou. I přes miloučkou povahu obouh druhů se Raden a jeho sestra nepohodli po smrti rodičů. Ninfě se jak kdyby rozzářily oči nadějí.

„Pojď semnou.“ Mile se na něj usmála a vydala se do spárů města. Raden kráčel nedůvěřivě zani, co ta radost? Neustále si v hlavě přehrával její výraz. Než se stihl vzpamatovat došli na druhou stranu města. Ninfa si nadzvedla promáčené šaty od sněhu a vstoupila do menší dveřně chýše. Hned naproti dveřím se tyčil stůl se židlí, po levé ruce kuchyň, krb a schody. Naopak po pravé ruce dveře do koupelny a menší knihovnička. Elf se zarazil, zamrkal a podíval se na ninfu. Nechce si přeci pustit cizího elfa do domu, že ne..?

Ninfa se na něj podívala a naznačila mu, ať vejde. Elf se zastavil na prahu.

„Co- proč jsi mě sem zavedla?“ Natočil hlavu na stranu elf. Ninfa se kousla do rtu.

„Jestli chceš, nechám tě tu pár dní bydlet, než si najdeš jiný dům.“ Pousmála se Ninfa.

„Nic za to nebudu chtít, já- bylo mi tě líto.“ Úsměv z její tváře se s těmito slovy vytratil. Raden se musel trhaně nadechnou, nic takového nečekal.

„Já.. um.. Podívej, moc si toho vážím, ale nechci otravovat, už vůbec ne teď před svátky Souzenství.“ Podrbal se na zátylku elf, ve vnitru byl neskutečně za tuto nabídku rád, představa, že stráví pár dní venku na mrazu se mu nelíbila, ale mravy byly přednější.

„Zbývá ještě dost času. Do té doby jistě něco najdeš.“ Mile se usmála, poznala nervozitu elfa a i jeho myšlenky. Nakonec Raden přikývl.

„Jsi hodná, hrozně moc děkuju.“ Vyhrkl.

„Do pár dní budu pryč.“ Honem přikývl. Ninfa s úsměvem kývla.

„Pojď už dovnitř, větráš.“ Uchechtla se a ukázala na hořící krb. Raden honem zavřel dveře.

„Jsem Raden.“ Natáhl k ní ruku, ona ji přijala a potřásla si s ním.

„Seria.“ Odvětila stručně.

„Ráda tě poznávám.“ Uculila se krátce sundavajíc šátek z vlasů.

„Já tebe také." Kývl s úsměvem Raden.

Když si Seria sundala pokrývku hlavy zrzavé krátké pramínky vlasů ji spadaly k uším.

„Žiješ tu s někým..?" Rozhédl se Raden po místnosti, především z toho důvodu, aby blbě necivěl stále na ni.

„Pouze se Sydney. Ale nemusíš se bát, je to mucgka." Odpověla uklízející šátek. Raden si oddechl.

„Kde je?"

„Venku, nejspíše, vždycky se vrátí, když má hlad." Protočila oči Seria, Raden se zasmál. Uměl si to živě představit, když měla mucgku jeho matka, pořád ji vyčítala její vybíravost. Nad tou myšlenkou se pousmál.

„Je pravda, že si mockga najde svoji majitelku?" Nadzvedl obočí Raden. Seria kývla.

„Když se narodí nová ninfa, narodí se i mockga." Posadila se a začala vysvětlovat.

„Mockga si poté najde svoji ninfu, mají stejné znaky. V podstatě ji provází životem, když zazáří její symboly, ninfe se změnil život k dobrému. Většinou se jedná o sňatek a nebo narození dítěte."

„Už ti někdy zazářila?" Zvedl bradu Daren.

„Ne, září pouze jednou za život." Mikla rameny.

„Mimochodem, dáš si něco k jídlu? Po tom cvičení jsi vypadal znaven." Ucukl ji koutek. Daren se ušklíbl.

„Něco bych zakousl." Rozhlédl se po kuchyni a pohled mu zůstal vyset na jablku. Seria mu ho hodila.

„Večer ti skočím do paláce pro věci."

„Děkuju moc." Upřímně se usmál a kousl do jablka.

Oba si povídali poměrně dlouho. Navzájem se chtěli více poznat. K večeru opravdu Seria donesla elfovi věci, uvařila večeři a nakonec oba během chvíle usnuli. Daren tedy o něco později, vydupal si, že bude spát na zemi.

2.

Světlo už pomalu proráželo skla okenic do malebného domečku. Raden nespokojeně zameučel a rukou si zakryl oči. Uslyšel lehké uchechtnutí, na to se otočil.

„Dobré ráno.“ Uculila se Ninfa.

„Co- um, dobré ráno.“ Odpověděl rozespale Raden.

„Kolik je hodin?“ Zeptal se po chvíli. Seria se podívala na hodinky a nadzvedla obočí.

„8:34, na vojáka vstáváš dost pozdě.“ Uchechtla se a posadila se na kraj gauče. Elf vykulil oči a v tu ránu vystřelil na nohy.

„Dobrý- pohov.“ Vyhrkla Seria.

„Já zajdu pro snídani.“ Ukázala na dveře.

„Ty si klidně dospi.“ Pousmála se mile.

„Ne to- já.. Půjdu s tebou.“ Zvedl k ní pohled Raden, ninfa se uculila.

„Dobře, tak se dej do kupy.“ Uchechtla se a vstala. Než se Raden rozkoukal, Seria si okolo hlavy obmotávala modrý šál.

„Proč si vůbec zakrýváte vlasy?“ Nadzvedl obočí sahajíc po čistém oblečení.

„Je to tradie.“ Mikla rameny zrzka.

„Né všechny to dodržují.“ Poznamenal elf mezitím, co se anažil rozklíčovat vázání na košili.

„Né všechny nad sebou mají rodiče, kteří na tom trvají..“ pootevřela ústa a zastavila se v pohybu.

„Moi rodiče to vyžadují, nebudu je provokovat tím, že si nebudu vlasy zahalovat.“ Utrousila a pokračovala v činnosti. Raden pouze přikývl.

Oba už vyšli zahalení pod kabátem. Dnes byla tupl zima, ale ten sních.. Ten stál za to. U nich není sních pouze bílý, jako je na Zemi. Nachází se v něm i pozlacené částěčky. Nikdo je tu nesbírá a poté prodává, všichni si užívají ten pohled. Pohádkové chaloupky, šťastné děti, vůně ranního pečiva, a to vše pod sněhovou příkrývkou.

„Kde máš teda vůbec muc.. muckg.. Um- tu lišku?“ Nadzvedl obočí Raden. Seria se uculila a ukázala na les.

„Muckga." Opravila ho rychle.

„Nejspíše jsou se smečkou, není to dobrý lovec. Večer se vrátí." Usmála se mile na les. Radenovi došlo, že k ní má blízko.. A ani nepotřeboval moc mozkových buněk, které po ránu stejně neměl k dispozici.

„Každopádně, co si dáš k snídani?" S těmito slovy přistoupila Seria k pekařství.

„Croissant." Ucul koutek Radenovi. Seria se usmála a vklouzla do pekařství.

Za pár minut už oba za pochodu jedli.

„Nesedneme si támhle?" Ukázala Seria a pláň, kde se ještě včera koulovali děti, teď jsou všechny v učení. Raden přikývl a posadili se tam.

„Proč mi vlastně pomáháš..?" Zašeptal Raden a dlouze se podíval Serie do očí.

„Bylo mi tě líto.. A navíc, brzo budou svátky Souzenství. Nikdo by na ně neměl být sám." Povzbudivě se pousmála ninfa. Raden ji úsměv oplatil. Z pozornosti je vytrhla malá bílá pohyblivá kulička. Seria přivřela oči a uculila se.

„Sydney!" Vypískla radostně. Bělavá lištička se zlatými ornamenty se k ní rozběhla. Zrzka vstala a pohladila ji, Sydney se jí otřela o ruce.

„Ta je- nádherná." Vydechl upřímně Raden a natáhl k lištičce ruku.

„Smím?" Otázal se ninfy, přikývla.

Raden položil opatrně ruku na heboučku srst a v tu chvíli ucul. Ona začala zářit. Všechny ornamenty na liščině srsti se třpytily na metry daleko. Seria si přikryla rukou ústa a podívala se na Radena.

Muckga zazářila.. Tahle věta proběhla oboum hlavou. Než si stihli prohodit jakékoli slovo, Sydney se hlásila o pozornost. Neustále se o ně otírala a čumáčkem narážela do dlaní.

„To- um.. Sydney je krásné jméno." Zakoktal Raden. Seria zčervenala a pouze tupě přikývla.

Seria s Radenem trávila čas následujících devět dní, poznávali se a jeden učili od druhého. Na záření Sydney nepadla řeč, ale oba na to neustále mysleli. Jsou pro sebe ty praví?

Zbýval už pouze den do svátků Souzenství. Slaví se deset dní, ten poslední se jde k jezeru duší a drží se ticho za zesnulé. Když máte štěstí, vaši milovaní vás z druhé strany navštíví. Raden se na tento den příliš netěšil, měl strach. Uvidí se se sestrou a co hůř, rodiče ho nemusí navštívit.

Elf nad tím přemýšlel u večeře. Když v tom ho osvobodila rána z venku. Cukl sebouba, Seria vypískla. Elf pohotově vstal a vyrazil k oknu. Byli vidět plameny a lidé vybíhali z domovů. Raden se podíval na Seriu, úplně zamrzla ve výraze, jak kdyby se jí před očima honili černé scénáře.

„Serio, musíme jít!“ Vyhrkl Raden a natáhl k ninfě ruku.

„Sydney- je venku.“ Vykoktala ze sebe. Raden si zanadával. Popadl Seriu za ruku, rychle si oblékli kabát a vyběhli ven.

„Válka je tady..“ zašeptal Raden.

3.

Všude vládla panika. Dlouhorucí devastovali domy. Naši vojáci nestíhali reagovat. Raden se rozběhl pomoci ostatním, za nedlouho toho litoval.

Byla jich přesila. Elfové, ani ninfy neměli šanci. Klečeni na nádvoří obklopeni vojáky, jediný, kdo si troufl povstat byla Lyssa. Dlouhorucí zatím nikoho nezabili, alespoň si toho nikdo nevšiml. Eiran se vítězně usmál.

„Lyso, jak rád tě opět vidím!“ Zazubil se. Královně lemoval tvář úškleb.

„Moc milé přivítání.“ Prskla mu nenávistně do obličeje. Seria se přitiskla k Radenovi, před nimi klečelo několik dětí.

„Snažil jsem se vychytat moment překvapení.“ Uculil se hrdě Erian.

Většina jejich hádku nepochopila. Malinkatá holčička sedící před Seriou už vůbec ne. V rukou si mnula plyšáka, ale neseděla u ní žádná ninfa, chudák malá popotahovala a snažila se neplakat příliš nahlas. Seria jí pomalinku položila ruku na rameno a přitáhla k sobě ve snaze ji utěšit. Překvapivě to zafungovalo, Raden obě koutek oka pozoroval.

„A dost, na tohle nemám nervy.. Do žaláře snimi!“ Zavelel Eriean. Dlouhorucí se pomalu přibližovali. Mezitím co holčička, kterou Seria držela u sebe začala zpívat písničku spojenou s dny Souzenství. Všichni se zarazili.

„Veselý smích a radost všude zní.. Úžasný duch, ať nás všechny obklopí..“ pomalinku zpívala holčička. Všichni se na ni zmateně dívali, tedy až na pár dalších dětí.

„Svítil stromeček a voní cukroví. Všichni se shromáždí a společně zpívají..“ přidali se i další děti.

Dlouhoruké to zastavilo. Za nedlouho už nepěli pouze děti, ale přidaly se i některé ninfy.

„Když jsme spolu, je to jako pohádka. Vážíme si, jaká je to slast. To jsme zkrátka my a ta naše krásná vlast.“ Pokračovali.

Bylo to krásné. Jak kdyby rozloučení. Když píseň končila, přidala se i Lyssa a pro překvapení všech i dlouhorucí. Eiran zaraženě pootevřel ústa.

„Řekl jsem pryč s nimi!“ Vypískl našťvaně. Dlouhorucí se na sebe podívali.

„Kde máš maminku..?“ Sehnul se jeden protivník k malé holčičce, která začala zpívat jako první. Na místo odpovědi mikla rameny a promnula si skleněné oči. V tu chvíli jako kdyby se všem dlouhorukým rozzářily oči. Erian opět našťvaně dupl a zopakoval svůj rozkaz. S nikým to nehlo.

„Do žaláře s ním..“ zamumlal jeden z nich.

Netrvalo dlouho a šli proti svému vůdci. Ta dětská písnička v nich probudila empatii. Seria se z toho rozplakala štěstím a objala Radena. I Lyssa se snad uculila.

Jak dlouhorucí řekli, tak se také stalo. Odvlekli svého vůdce, u všech obyvatel propukla radost. Lyssa přijala dlouhoruké za nové obyvatele a okamžitě přikázala hledat lék na jejich choroby.

Malinká dětská vzpomínka nakonec vše zachránila. Každý v sobě máme dítě, no ne? To dítě je už tak utlačováno, kopeme do něj ze všech stran, ničíme mu sny, ideje o životě.. A teď se mohlo probudit. Mohlo opět začít jásat a užívat si atmosféry, mohlo opět ožít.

Epilog

Nastaly dny Souzenství. Seria slavila společně s Radenem, Sydney a tou malinkou holčičkou. Její maminka byla bohužel zraněna a tak se ji Seria na pár týdnů ujala. Říkali jí Tess. Možná se ptáte, jak se asi slaví takový svátek. Možná až příliš jednoduše. Každý večer se chodí společně k velkému ohni, děti se koulují a dospělí ochutnávají cukrový, či popíjí nějaký ten svařák. Ovšem poslední večer. Ten je nejkouzelnější.

Seria s Radenem museli k jezeru duší. Každý od sebe ke své rodině. Říká se, že pokud někdo odejde, tohle jezero otevírá bránu mezi světy.

Raden se posadil k vodě a pozoroval odraz hvězd na poklidné hladině. Sníh po jemně štipkal na rukách, o které byl zapřený. Myslel na to, zda své rodiče uvidí, ale především na svoji sestru. Již měla rodinu, s Radenem se dostala do konfliktu kvůli názorům. Mrzelo je to oba, ale zároveň se báli oslovit toho druhého.

Před Radenovým zrakem se pomalinku začala zjevovat silueta, či tak něco, možná jenom stín, sám si nebyl jistý. Několikrát zamžoural očima.

„Ahoj, Radene.“ Usmála se na něj matka s otcem za zády. Ten obličej sotva poznal, byl mlhavý a nejasný. Elf zalupal po dechu, jediné, co svedl bylo vykoktání jména jeho matky, po tváři mu stekla slza plná vzpomínek. Sám nevěděl, zda plakat radostí, nebo smutkem. Ten tíživý pocit, že je již dlouhou dobu nevidí se zhmotňoval v neviditelný kámen na jeho hrudi. Matka se posmutněle usmála.

„Neplakej.. Radši mi pověz, jak se vám daří, ano?“ Nasadila povzbudivý tón. O co poprosila Raden dodržel. Vše jí převyprávěl, především to se Seriou a Sydney. Oba rodiče se pyšně usmívali. Povídali si možná deset minut. Z jedné strany každá minuta dobrá, ale z druhé bylo bolestivé, kolik času mají.

„Synu, hlavně buď statečný. A pamatuj: to, že nás nevidíš neznamená, že nevidíme my tvoje pokusy o sněžení celé čokolády.“ Uculil se otec. Raden se tlumeně uchechtl.

„To už odcházíte..?“ Zašeptal syn. Matka s provinilým výrazem přikývla.

„Máš jinou návštěvu.“ Naposledy jí ucukl koutek před tím, než oba zmizeli. Za Radenem praskla větývka. Prudce se otočil a postavil.

Naproti němu stála poměrně malá blondýnka, skleněné oči jí zářily, před začátkem věty dramaticky mlaskla.

„Tohle bylo dojemné..“ uznala.

„Taky tě rád vidím, sestřičko.“ Vydechl Raden.

„Hele, brácha. Já- um.. To, co se stalo mě moc mrzí.“ Nervózně si podrbala zátylek.

„Chtěla jsem se omluv-“ ani to nestihla doříct a Raden jí padl okolo krku.

Ty malé, utlačované děti uvnitř nich nechali ožít. Doufejme, že na dlouhou dobu.

To je prozatím konec, ale kdo ví :)